

αὐτὴν ὥραν. Αἱ αἰθουσαὶ τῶν εἶναι τόσον εὐρεῖται, ὅσον νὰ δε-
χθοῦν τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς συντεχνίτας τῶν δηλαδὴ,
τοὺς συγγενεῖς των, ἐκείνους ὑπὲρ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων ἐ-
κλεψαν, ἐκείνους τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων θὰ κλέψουν, ἐκεί-
νους τοὺς ὁποίους φοβοῦνται, ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλ-
πίζουν, ἐκείνους τῶν ὁποίων δὲν θέλουν νὰ ἐξεγερθῇ ὁ
φθόνος, τοὺς ἔχοντας ὡραίαις θυγατέρας, τοὺς ἔχοντας εὐ-
φυκαρδικοὺς συζύγους, τοὺς κολακεύοντας, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τοὺς κωμικοὺς, τοὺς γνωρίζοντας νὰ διευθύνουσι μὲ
χάριν τὸ κοινὸν, τοὺς προμηθεύτας, τοὺς ὄντας ἐν γνώ-
σει κἀνενὸς μυστικοῦ των, καὶ τὴν διπλωματίαν ἐπὶ τέλους
πρὸ τῆς ὁποίας ἐκτίθενται, ὡς αἱ εἰσέρχονται εἰς τὴν αἰθουσαν
τῆς παραμονῆς ἐκθέτουσιν ἐν ὄγκῳ, ὑπερβολῇ καὶ ψεύδει τὰ
κατηφανισμένα κάλλη των. Οὕτω πως ἐσχηματίσθη εἰς
κύκλος περιλαμβάνων περίπου τριακοσίας οἰκογενεῖας τῆς
πρωτευούσης καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οὐχὶ ὅλα τὰ μέλη, ἀλλὰ
πολλῶν ἰδιαιτέρως τὰ εὐμορφα μέλη, πολλὰκις τὴν κόρην
χωρὶς τῆς μητρὸς, τὸν υἱὸν χωρὶς τὸν πατέρα, τὴν ἀδελφὴν
χωρὶς τοῦ ἀδελφοῦ, τὴν σύζυγον χωρὶς τοῦ συζύγου.

*

Ὁλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος ὁ ὄψιμος, ὁ νεότευκτος κατε-
σκευάσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυβερνητικῆς διαφθορᾶς,
πρὸς ζημίαν τοῦ λαοῦ, πρὸς ζημίαν τοῦ κράτους, πρὸς ζη-
μίαν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Παρατηρήσατε τὰς ἀθηναϊκὰς
περιουσίας ἐν μεγάλῳ ταξινόμησате αὐτάς· τί θὰ εὑρῆτε;
Εἰς τὴν πρώτην τάξιν τοὺς λεγομένους ὁμογενεῖς· ἤλθον
οὗτοι γυμνοὶ, πειναλέοι; Ὅχι· ἤλθον πλούσιοι, ἀλλ' ἑδι-
πλασίασαν τὸν πλοῦτόν των ἐδῶ, ὅχι ἐργαζόμενοι, ὅχι πα-
ράγοντες, ὅχι βιομηχανοῦντες, ἀλλὰ ληστεύοντες διὰ μετο-
χῶν, ληστεύοντες καὶ διὰ δανείων, πωλοῦντες καὶ μεταπω-
λοῦντες μεταλλεῖα, μετερχόμενοι τὴν ληστείαν τῶν Τραπε-
ζῶν, ἰδρύσαντες Χρηματιστήριον, τοῦτέστι Χρημαληστήριον,

δημιουργήσαντες τάξιν μεσιτῶν, ἀνθρώπων ὑπόπτων, χωρὶς
πολλὰ αἰσθήματα, ἀπαραγώγων, ζώντων διὰ τῶν πλουσίων
ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς. Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἔρχονται οἱ
ξένοι, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν πτωχείαν
καὶ τὴν ἀτιμίαν τῶν κυβερνώντων μας, οὗς ἐδωροδόκησαν
ἀδρότατα, ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν βαρβαρότητα τοῦ λαοῦ
καὶ ἀπὸ πειναλέους, ἀγνώστους, ὑπόπτους ἐγένοντο πλού-
σιοι, περίπυστοι, ἀξιοίτιμοι· ἂν γραφῇ μυθιστόρημα τὸ
ὁποῖον νὰ περιέχῃ λάσπην ἀθηναϊκὴν, τὸ θέμα τοῦ μυθι-
στορήματος αὐτοῦ θὰ εἶναι τὸ Λαύριον. Ἐρχομεν ἔπειτα
τοὺς ἰθαγενεῖς ὀφιπλοῦτους ὧν οἱ πλείστοι ἐπλούτισαν ἀπὸ
τὴν καταπάτησιν οἰκοπέδων ἐν τῇ παρθένῳ ἀττικῇ γῇ, διὰ
πλαστογραφίων, διὰ δόλου, διὰ βίας, καὶ ἀνύψωσαν ἑαυτοὺς
εἰς ἀθηγαγνικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Πλάκας, μὲ τὸ στίγμα
τοῦ κλέπτου ἐπὶ τοῦ μετώπου, πλούσιοι τῶν Εἰρηνοδικείων
καὶ τῶν ὑπογεῶν στοῶν, ἐνθα κατεργάζονται ἡ νοθεία καὶ
ἡ πλαστογραφία. Ἐρχονται πολλοὶ ὑπάλληλοι οἵτινες μὲ
ὀνομαστικὸν μισθὸν διακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα ἔκτισαν
ἐκατοντακιςχιλιολίρους οἰκίας, ἐπρόικισαν θυγατέρας, ζῶ-
σιν ἐν χλιδῇ καὶ κάπου κάπου παραπονοῦνται καὶ διὰ τὸ
γλίσχρον τῶν μισθῶν τῶν Ἑλλήνων ὑπαλλήλων! Ἀκολου-
θοῦσι μερικοὶ ἔμποροι οἵτινες τὰ οἰκονομοῦσι μὲ τοὺς τε-
λωνειακοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀπολαμβάνουσιν εὐκολὰ κέρδη
ἐκ πόρων οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον. Ἐ-
πονται οἱ ἱησουῖται διαχειρίζονται τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ
ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, Κληροδοτημάτων καὶ Πε-
ριουσιῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν μανδῦαν τῶν εὐαγῶν ἀνθρώπων
κάμνουσι μαζὺ μὲ τὸν σταυρόν των καὶ τὴν δουλίτσα των,
ἄλλοι Ταρτοῦφοι, ἐπικίνδυνοι, ~~καὶ~~ βίαιοι, φιλάργυροι.

*

Ἴδου τὰ συστατικὰ τῆς ἀριστοκρατίας μας. Πῶς σοὺ
φαίνονται, λαέ; Δὲν ἐπλούτισαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ῥάχιν σου;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΟ—ΚΟΥΛΟΥΜΑ

II.

Χώρα μεγαλοφυΐας, εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι
ἀνεβλάστανον, Πατρίς μου, αἱ ιδέαι αἱ μεγάλαι.

Ἀλλὰ καὶ τώρα, χώρα μεγαλοφυΐας, δὲν βλαστάνουσι
μικρότεραι ιδέαι εἰς τοὺς κόλπους σου· δύνανται ποτε οἱ
Ἑλλήνες νὰ στερῶνται μεγάλων ιδεῶν; Δὲν εἶναι μεγάλη
ἡ ιδέα τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἣν ἐπλήρωσε καὶ χάρις τῷ
Θεῷ, θὰ πληρώσῃ εἰσέτι τὸ ἔθνος τοσοῦτον ἀκριβὰ; Δὲν
εἶναι μεγάλη ἡ ιδέα τοῦ κ. Μακράκη, ὅστις ὕψωσε τὴν ση-
μαίαν προφήτου καὶ θεανθρώπου; Μικρὰ εἶναι ἡ ιδέα τοῦ
κ. Παρασκευαΐδου τοῦ νὰ μεταφέρῃ τὰ κούλουμα εἰς Φά-
ληρον; Παραλείπομεν ἄλλας ιδέας μεγάλας μεγάλων ἀν-
δρῶν, ὡς τὴν ιδέαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη τοῦ νὰ σχηματίσῃ
κόμμα καὶ αὐτός. Ἐπίσης δὲν ὑπολογίζομεν τὰς ιδέας, ἀς
συλλαμβάνει, ὡς μυάγρα, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυ-
τικῶν. Ἀλλ' εἶναι αὐταπόδεικτον ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι
τοσοῦτον εὐφορος, ὥστε μόνον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κλιματολο-
γικῇ ζῶνι παράγονται καρποὶ, οἷοι ὁ Μανσόλας, ὁ Βλάχος
καὶ ὁ Παρασκευαΐδης· καὶ προκαλοῦμεν πάντας τοὺς σοφοὺς,

νὰ ἐρευνήσωσι ἂν τὰ τρία ταῦτα προϊόντα φύονται καὶ
κάτωθεν τῆς ἡμετέρας ζώνης.

Ἵψηλόν τῶν Πατρῶν γέννημα, σὺ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ
παρόντος κυριεύεις τὴν καρδίαν μου, ἀπαραμίλλε ἐν τῇ τέ-
χνῃ τῶν προαιωνίων Ταρτούφων, εἶδος τῆς Παρασκευῆς.
Ἐὰν ἡ Παρασκευή, καθ' ἣν ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρ-
χε, σὺ θὰ τὴν ἐπλαττες. Ἐὰν ἐγενᾶσσο εἰς τοὺς χρόνους
τοῦ Μωάμεθ, θὰ ἦσο ἀναμφιβόλως σὺ ὁ Μωάμεθ. Ἡ εὐαγ-
γελικὴ σου μορφή παριστᾷ εὐκολώτερον πάσης ἄλλης ὅ,τι
θέλεις νὰ παραστήσῃ· εἶδον τὸν κ. Ἀφεντούλην ἀγορεύον-
τα περὶ πατρίδος· ἀλλ' ἡ ἀγιότης τῶν χαρακτῆρων τοῦ
προσώπου σου ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη ὑποκρισία
δύνата νὰ ἐπινόησῃ· καὶ τὸ ὕψος τοῦ γραπτοῦ λόγου σου,
ὅταν ὁ κάλαμός σου τιμᾷ ἐνίοτε τὰ νέα "Ἀβδῆρα διὰ τινος
τῶν αἰφνιδίων ἐκείνων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα μόνος σὺ δύ-
νασαι νὰ δημιουργήσῃς καὶ μόνος νὰ διαπραγματευθῇς, τὸ
ὕψος τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι εἰκονικώτερον
καὶ ἱερώτερον τῶν ζωγραφημάτων τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας
καὶ ἰδίως Μηνᾶ τοῦ καλικολάδου. Ἀπορῶ, ὕψιστε καὶ μέ-
γιστε ἄνερ, πῶς ἐφρησυχάζει ἡ φιλοδοξία σου ἐντὸς τοῦ πύρ-
ρου τοῦ Σιδηροδρόμου· ἀλλὰ βεβαίως μεγαλοπραγμονεῖ ἀ-
διακόπως· καὶ ἔσως, ἔσως καθ' ἣν ὥραν γράφω, ἐν ἀγνοίᾳ
τῆς μετριοφροσύνης σου, τὰ ἄθλά σου ταῦτα, σὺ κεκυφώς
ἐπὶ τραπέζης, μελετᾷς νέον σχέδιον, δι' οὗ θὰ κατορθώσῃς

μαθεστέρων Ιατρῶν, ἀφήσαι· νὰ ὀργιάσωσι τὰς ἀπόκρεω-
ν πόρνοι τὸν νοῦν τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Καλιβάν.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Ἄρκει νὰ σᾶς εἰπώμεν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τὸν
θερμὸν στίχον τοῦ **Κωστή** μας :

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς

παρώδησεν ἐπιτυχέστατα εἰς τὸ :

Σαχλαῖς, Κατάσαχλαῖς ἀποκρηαῖς.

Ἡ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἀνωμολόγησαν ὅτι αἱ ἐφειττειναι ἀπό-
κρηω καὶ ἀντιπαράθεσιν τοῦ καιροῦ ἦσαν κατάψυχραις.
Μόνος ὁ κ. Φιλήμων ἐν τῷ *Διῶνι* τοῦ τὰς ἡὺρε ζωηροτά-
τας, εἶδεν ὅλον τὸν λαὸν εὐωχούμενον! καὶ ἐθαύμασε μάλι-
στα πῶς ὕστερα ἀπὸ τόσην κραιπάλην δὲν κατέκοψαν τὰ
κεφάλια μας οἱ στρατιῶται.

Ὡς φαίνεται, συμβάλλουν καὶ τὰ ψεύδη αὐτὰ εἰς τὴν
λίσιαν λύσιν τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος.

Ὡ! Ἄν ἐβλέπατε ἐπὶ μιᾷ ἀμάξης τὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτε-
ρικῶν ὑπουργὸν μας σκάνοντα ἀπὸ γέλοια μὲ τὸν ἑαυτὸν
του, πῶς δηλαδὴ κατόρθωνε νὰ περνᾷ ὡς μὴ μασκαρᾷς, μὲ
μίαν χονδρὴν ἀνθοδέσμην στουμπόνοντα τὴν μύτην του καὶ
ἑναπνέοντα διὰ τοῦ στόματος, ὡς οἱ σκύλοι τὸ καλοκίρι
ἑναπνέουν διὰ τῆς γλώσσης τὴν ὅποιαν ἐπιχαρίτως κρεμῶσι

Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγωμεν ἡμεῖς καὶ θὰ σοῦ τὰ λέγωμεν πάν-
τοτε ἕως οὗ ἐξυπνήσης καὶ πνίξης εἰς τὸ αἷμά των ὅλους
τοὺς καταδικάζοντάς σε νὰ μὴ εὐθυμῇς οὔτε μίαν ἡμέραν
κατ' ἐνιαυτὸν, ἀλλὰ νὰ τὴν διέλθῃς καὶ αὐτὴν ἐν πόνοις, ἐν
φροντίσι, ἐν ἀηδίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος Σὲ συγχαίρομεν διότι δὲν ἐώρτασες
ἐφέτος, ἐνῷ δεκατέσσαρες χιλιάδες ἐπιστράτων συμπολιτῶν
σου ἔχουσι πεντακοσίου ἀδελφούς των εἰς τὰ ἔλσεινὰ νο-
σοκομεῖα, ὑπὸ τὴν ἐλεεινότεραν ἐπιτήρησιν, εἰς χεῖρας τῶν

νὰ μεταφέρωσιν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ σύζυγοι τὰς
παστάδας αὐτῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Φαληρικῆς θαλάσσης,
σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ πύργου σου θὰ ἐποπτεύῃς τὴν ἀνθρωπογω-
νίαν. Ματαίως ὁ κ. Δαμασκηνὸς ἐπιβουλεύεται τὴν δόξαν
σου, ζητῶν νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἀγροὺς εἰς θάλασσαν. Σὺ ἐ-
μάγευσας καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἀπηγόρευσας εἰς αὐτὴν
τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὰς δεξαμενάς τοῦ σοφοῦ ἀντιπάλου σου.
Σὺ εἶσαι ὁ Ἰωνᾶς τῆς νέας Ἑλλάδος, διότι σὲ ἐξέβρασεν ἡ
θάλασσα μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ ἐβδομαδιαίου ἐκείνου κόμ-
ματος ὅπερ ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ συστήσῃ ὁ κ. Λομβάρδος.
Σὺ... Ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ τὸ κηρίον μου πρὶν ἢ προφθάσω
νὰ ἀναφέρω πάντα τὰ τρόπαιά σου· ἄρκει μόνον νὰ εἰπῶ
ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσκλησεώς σου χθὲς πέντε χιλιά-
δες ἄρρενες καὶ θήλειαι ψυχαὶ ἤλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, ἥτις θὰ
ᾔναι αἰτία νὰ φαλῇρωσιν ὁλόκληροι οἰκογένειαι, ἵνα ἐορτά-
σωσι τὰ κούλουμα τὰ Παρασκευεῖδια.

Δὲν ἐστείλες φαίνεται κανέν ὄνον πειστήριον εἰς τοὺς
ἡμετέρους ὑπουργούς, διὰ τοῦτο οὐδεὶς αὐτῶν ἐτίμησε τὴν
τελετὴν σου. Ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο παρὼν ὁ κ. Τρικούπης, θύμα
παντοτεινῶν τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἶδους σου· ἐκεῖ ἦτο καὶ
ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅστις ἤλθε, διότι κατασκοπεύσας διὰ τοῦ
ἀμαξηλάτου ἔμαθεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὁ κ. Τρικούπης, καὶ
διότι ὁ ἄνθρωπος εὕρεται εἰς τὴν περίοδον, καθ' ἣν μι-
μεῖται τοὺς κομματάρχας· ἐκεῖ ἦτο ὁ κ. Μαυροκορδάτος

διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τοὺς διδασκάλους, οἵτινες τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ἦτο πιθανὸν νὰ παρασπονδήσωσι πρὸς τὸν Διόνυσον.
Ἐκεῖ ὁ φιλέλλην καὶ ἀξιάγαστος πρεσβευτὴς τῆς Μεγάλης
Βρεταννίας κ. Κόρβετ μετὰ τοῦ ἐρατεινοῦ τέκνου του, ἥτις
ὁμοιάζει τὸ πρῶτον ρόδον τοῦ Μαΐου, ἀπεπειράτο ἐφιππος
νὰ διασχίσῃ, ὡς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν θάλασσαν, ὅπως
ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐν Βρασιλίᾳ νέαν του θέσιν· ἀλλ' ἡ θάλασσα
ἦτο καὶ αὐτὴ *ραμαίῃκη*, δηλαδὴ ἀχάριστος, καὶ ἔμεινεν ἀναί-
σθητος πρὸς τὸν ἵπποτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν φιλελλη-
σμὸν τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀνέκφραστον χάριν καὶ
τὴν νεότητα τῆς θυγατρὸς του. Ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Ράδοβιτς
παρεῖχε δημοσίᾳ τὴν ἀπόδειξιν ἐτερογενοῦς φιλελληνισμοῦ.
Τὰς δὲ καλλονὰς ὅσας εἶδον καὶ ὠσφράνθην καὶ ἔψαυσα πῶς
νὰ ἀπαριθμήσω; Ὡς μέλανεσ θόρακοι, ὡς θεοχάρακτοι καὶ
ἐβενοβαμμέναι ὄφρυς, ἡ γῆ δὲν περιστρέφεται τόσον, ὅσον
ἡ κεφαλὴ μου, ὅταν σᾶς ἐνατενίζω. Καὶ σεῖς, ξανθοπλόκα-
μοι νηρηῖδες, πολλὰς παραφροσύνας τοῦ βίου μου ὀφείλω εἰς
τὸ κυανοῦν χρῶμα τῶν ὀμμάτων σας. Ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ
ᾔμαι φρόνιμος εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ μὴ θεοποιήσω τὰς με-
λαίνας ἢ τὰς ξανθὰς τρίχας, μηδὲ τοὺς κερατοειδεῖς χιτῶ-
νας τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ὀργάνων τῆς ὁράσεως. Θὰ γείνω
καὶ ἐγὼ θετικὸς, ὡς ὁ Παρασκευαῆδης καὶ ἐπιθετικὸς ὡς ὁ
ἀλέκτωρ· διότι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐννοοῦσι
ποίησιν ἄλλην ἢ τὴν ἐπιθετικὴν.

ροδοκόκκινην! Ἐστίλβεν ὡς βούτυρον ῥωσικόν ἢ καθὼς
στίλβει εἰς τὸν ταβλᾶν τοῦ παχὺ χοιρίδιον ἀγόμενον διὰ
νὰ γίνῃ ὀπτόν. Νομίζομεν ὅτι μὲ τὰς παρομοιώσεις αὐτὰς
δυνάμεθα νὰ καταπαύσωμεν τὸν περὶ κ. Παππαμιχαλο-
πούλου λόγον.

Ἰδιάζουσιν στοργὴν ἐκ μέρους τῶν στραγαλοβολουμένων
ἐξ ἀμάξης προσεῖλκυσε δὲ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας κ. Κόρμπετ
κυκλοφορῶν διὰ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου μὲ τὴν ἐλί-
χρυσον καὶ μελιξάνθον κόρην του. Ἐπὶ ἰδιαίτερας ἀμάξης
ἦσαν μετημφισμένα κωμικώτατα εἰς μουστακοφόρους Μω-
ραίτας τὰ ἄλλα τοῦ παιδιᾶ μετὰ τῆς τροφῆς των, τὸν ἐ-
στραγαλοβόλουν δὲ καὶ αὐτὰ ὅπου τὸν συνήντων.

Ὁμολογουμένως ἡ εὐφροσύνη ἐπίνοια ἦτο ἡ μασκαράτα
ἣτις ἐκωμωδοποιεῖ τὴν φοβερὰν κλοπὴν τῆς λαθρεμπορίου
Λέσχης μας, προμηθευθείσης 2007 δεσμίδας ἀσφραγι-
στων παιγνιοχάρτων. Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀπέτυχον,
διότι οἱ ἐν τῇ ἀμάξῃ περιωρίζοντο νὰ κάθηνται ὡς κλώσσαι
ἐπὶ τῶν αὐγῶν των. Τοῦλάχιστον δὲν προσεποιούντο ὅτι
κλέπτει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀφοῦ ἀντιπροσώπευον τὰ εὐγενῆ
μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς Λέσχης;

Ἐυρετέ ὅτι εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτάτην αὐτὴν Λέσχην,
τὴν μετερχομένην τὸ λαθρεμπόριον, δὲν εἰσέρχεται ὅστις
τύχη, πολλοὶ δὲ ἀξιοτίμοι ἄνθρωποι θελήσαντες νὰ γίνουν
μέλη ἀπερρίφθησαν.

Τὸ ἴδιον θὰ πάθῃ βεβαίως ἂν καταβῇ τοῦ προέδρου τοῦ
Ἀρείου Πάγου κ. Βάλλου ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ μέλος καμμιᾶς λη-
στρικῆς συμμορίας. © ἀπορρίφθῃ ἡ πρότασίς του διὰ μου-
στικῆς ψηφοφορίας.

Ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ὅτε κατέβη ὁ κ. Καζάκης ἐκ τοῦ αὐτοῦ κα-
χυθῇ εἰς καμμίαν ἄλλην ψυχὴν, ἡ μὲν ψυχικὴ ἀπώλεια
εἶναι βεβαία, ἀλλ' ἡ Βασίλισσα οὐδόλως θὰ πταίῃ διὰ
τοῦτο.

Λέγεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοιοῦτου συστήματος με-
τανοίας ἡ Κυρία Κεχαγιᾶ δὲν ἔδωκεν ἐφέτος τὴν συνήθη
ἐπέτειον Κουλουμοβράδιάν της. Καὶ ἦν ἰδεῖν κατὰ τὴν
ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου περίλυπον τὸν δυστυχῆ Εὐθύμιον περι-

II.

Ὅποια διασκέδασις! ὅποια ἀπόλαυσις ἡ χθесινὴ τοῦ Φα-
λήρου ἑορτή! Ἐὰν τοιουτοτρόπως οἱ Ἀθηναῖοι καὶ αἱ Ἀ-
θηναῖαι αἱ νῦν διασκεδάζουσιν, πῶς λοιπὸν θὰ κολασθῶσιν
ἐν τῷ Ἄδει; Νὰ ἔχῃς ὡς διαβατήριον τὰς πυγμὰς σου,
νὰ ἐπιστοιβάξῃς μετὰ τῶν ὁμοίων σου ὡς πανομοιότυ-
πον σαρδέλας, μὲ μόνην τὴν ἀπλὴν διαφορὰν ὅτι στοιβάξε-
σαι ἐπὶ τῶν κνημῶν σου καὶ ἀντὶ ἄλατος νὰ περιδιαβά-
ζῃς περὶ τὴν ρίνα σου πολὺ γλωσσαι πνοαί, εἰς ἃς ἡ θερμο-
κρασία σὲ ἀναγκάζει ἐκόντα ἀέκοντα νὰ δώσῃς ἀπάντησιν!
Καὶ ὑπομονὴ ἂν ἡ τύχη σὲ εὐνόησῃ καὶ σὲ ἔθηκε πλησίον
νέων βραχιόνων, νέων στηθῶν ἢ νέων γλουτῶν. Ἀλλ' ἐάν,
ὦ φίλῃ! ἡ τύχη σοὶ ἐπεφύλαττε πελώριον τινα γαστέρα
ἢ ἀντιγάστριον διὰ γείτονα...; Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, μετὰ
βάσανα ἀνεκδιήγητα, μόνον εἰς τὰς κυρίας, ὡς φαίνεται,
ἀνεκτά, ἐξέλθῃς εἰς τὴν πολυπόθητον ἀκτὴν, θὰ πηδήσῃς ἐπὶ
τῶν ὀρέων λίθων δὲν ἠξεύρω τίνας νεοτεύκτου οἰκοδομῆς
ὡς αἰξ, θὰ περιφέρεσαι τρεῖς ὥρας ὑπὸ τὸν ἥλιον ἄνευ σκιᾶς
καὶ ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ θὰ ἀκούῃς τοὺς λήρους τοῦ πρώ-
του ἡλιθίου, ὅστις φαντάζεται ὅτι διασκεδάζει ἢ ὅτι ἀγα-
πᾶται, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δεῖνα ἢ τῆς τάδε δὲν ἐστάθη
δυνατὸν νὰ μὴ ἴδωσιν αὐτὸν ὡς ἐκ τοῦ σφοδροῦ συνωστι-
σμοῦ.

— Ὅτι τὰ περιγράψῃς ὅλ' αὐτὰ αὔριον; ἔλεγε φουστα-
νελοφόρος τις πρὸς τὸν κ. Καζάκην. Φαντάσθητε τίνα
ἰδέαν κατέχει ὁ κ. Καζάκης ἐν τῷ πνεύματι τῶν φουστα-
νελοφόρων καὶ πάσης τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Ἐὰν ὁλοκλήρους
σφόγκους εἰσῆγαγῃς εἰς τὰς ἀκουστικὰς σου σάλπιγγας, ἦτο
ἀδύνατον νὰ διασωθῇς ἀπὸ τῶν διασταυρουμένων μωρολο-
γιῶν, σαχλολογιῶν, κομψολογιῶν, εὐφροκαπηλιῶν, τῶν πε-
ρινουστᾶτων συλλογισμῶν τῶν Κυριῶν, καὶ τῆς γαλλικῆς
φρασεολογίας ἀξιοτίμου τινὸς προσώπου τοῦ ὁποίου δυστυ-
χῶς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω τοὺς χαρακτῆρας. Ὅλα
τὰ γελοῖα τὰ ὅποια ἀναπτύσσει συνήθως πλῆθος, κινούμε-
νον ἐντὸς δυσαναλόγου χώρου, πλήττον ἐκ τῆς στενοχω-
ρίας καὶ τῶν στερήσεων καὶ βεβαρημένων ἐκ τῆς ἰδανικῆς
εὐχαριστήσεως τοῦ βλέπειν καὶ βλέπεσθαι, ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐν
ἀφθονίᾳ μόνον ὁ διευθυντὴς τοῦ Σιδηροδρόμου καὶ τελε-
τάρχης τῶν Κουλούμων ἔλειπεν, ἵνα μὴ ἐπαυξήσῃ τὴν γενι-
κὴν ἀηδίαν. Ὡς τσοτσουνάτε, ἐσκέφθη κατ' ἑμαυτὸν, πό-
σον εὐτυχὴς ὑπῆρξας διευθυνθεὶς εἰς Πειραιᾶ, καὶ πόσον δυ-
στυχὴς ἐγώ, στερηθεὶς τῆς διδακτικῆς ἀνατροφῆς σου καὶ
περιορισθεὶς νὰ ὀνειροπολῶ τί θὰ ἦσαν αἱ βράκαις σου, ἐὰν
δὲν ἦσαν βράκαις. Φάληρον ἄνευ σεληνῆς, ἄνευ θεάτρου, ἄνευ
κᾶν μουσικῆς, ἄνευ ξενοδοχείου, ἄνευ οὐδενὸς κελύφου ὁ-
στρέου, ὡμοίαζε πρὸς γυναῖκα ἄνευ τριχῶν, πρὸς Κουμουν-
δοῦρον ἄνευ τῆς γλυκύτητος, πρὸς Οἰκονόμον ἄνευ τοῦ λαοῦ.

διαβάζοντα και διὰ τῆς αὐστηρᾶς του φυσιογνωμίας συγκι-
νοῦντα ὅλους ὅσοι τὸν ἔβλεπον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἄλλ' ἡ καρδία ἡμῶν ἐρράγη, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐπλησίασαν δάκρυα ζητοῦντα τὴν ἄδειάν μας διὰ νὰ ἐξέλ-
θουν εἰς περίπατον, ὅταν εἶδομεν τὰς Κυρίας τῆς Τιμῆς κα-
τάμαυρις ὡς ψυχὰς κολασμένας ἢ ὡς τὰς μυθολογουμένας
Μυροφόρους νὰ περιφέρωσιν εἰς τὰς ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἀνοικτοῖς
χρώμασιν ἐπιδραμούσας εἰς φάληρον δημοφύλους των τὸ
μαῦρον ἔνδυμα καὶ τὴν ἀσπρην ψυχὴν των, τύπον καὶ ὑπο-
γραμμὸν δι' ὅλας ὅσαι φιλοδοξοῦν εἰσιτῆριον εἰς τὸν Παρά-
δεισον.

Ἰδιαίτερώς συνιστῶμεν τὸ σημερινὸν ποίημα τοῦ κ.
Σουρᾶ, τοῦ ὁποῦ μὰ τὴν Σαρακοστὴν εἶναι ἀνάξιον τοι-
οῦτο δημόσιον. **Εἶναι πολὺ του.**

Γνωστοποιοῦμεν ὅτι ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδο-
μάδος ἐνοικιάσαμεν τὴν ἐπιφυλλίδα ἡμῶν εἰς τὸν τρισέν-
δοξον **Χεσμὲν τὸν Ἰμβριον**. Ἐπομένως οἱ φίλοι μας
δὲν πρέπει νὰ παραξενεύωνται ἂν τυχὸν τοὺς κακομετα-
χειρίζεται ἐν τοῖς ὑπογεῖσις τοῦ φύλλου μας· ἂν θέλουν πε-
ριποίησιν, ἃς ἀνεβαίνουν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως ἐναντίον τοῦ κ. Σλήμαν. Δυνα-
μεθα νὰ τοῦ ἐπιστρέψωμεν καὶ τὴν Τροίαν καὶ τὰς Μαϊκή-
νας καὶ τοῦ Ἰλίου τὸ Μέλαθρον, ἀρκεῖ νὰ μὴ πραγματο-
ποιηθῇ ἡ ἀπειλή του ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Μεταξὺ ἄλλων διωργάνισεν ἐπιστημονικὴν ἐφεσπερίδα
τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα εἰς ἣν προσεκάλεσε λογίους
νέους μετὰ τὰς *Λογίας Κυρίας των*. Φαντασθῆτε θηλυκοὺς
Ἀρσένιδες! Αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπόπειρα κακουργήματος!

Νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ξεμυτίσῃ καμμία *Λογία νία*, τῇ ὑ-
ποσχόμεθα νὰ τὴν κάμωμεν νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἄ! Καὶ δὲν μᾶς φθάνει ὁ λόγιος νέος Πίπης ὁ Λάμπρος,
ὁ λόγιος νέος Καββαδίας, ὁ λόγιος νέος Μυλωνᾶς, καὶ θὰ
δημιουργήσωμεν καὶ θηλυκὰ αὐτῶν ἀντίτυπα, ἀναιμικά,
σαχλά, κακοροζικά. Κύριε Σλήμαν, εἴθε ἐλεύθερος ἀπὸ
παντοπώλης νὰ γίνητε μέγας ἀρχαιολόγος, ἀλλὰ δὲν εἴθε
διόλου ἐλεύθερος νὰ ἀποσαχλώσῃ τὴν ἤδη σαχλὴν κοινω-
νίαν μας!

Γεγονός. Ἐν τινι στρατιωτικῷ γραφείῳ πρό τινων
ἡμερῶν εὐρέθη ἐπὶ τινος τραπέζης ἓν *μανδύλιον*. Ἐπίστρα-
τός τις ἐκεῖ ἐργαζόμενος εἶπεν ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ τῷ
ἀξιωματικῷ. . . ., ὅστις εἶχεν ἀναχωρήσει πρό τινων στιγ-
μῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπιδίδει τις αὐτῷ *μανδύλιον*, ἐπιλέγων:

— Κύριε . . . ἐξεχάσετε χθὲς τὸ *μανδύλι* σας.

— Τί λές, ἀδελφὲ, ἀναφωνεῖ, μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σχε-
δὸν θεωρῶν ἑαυτὸν προσβεβλημένον, μήπως βάζω ταμβάκο;..

Καὶ ὁ καλὸς ἀξιωματικὸς μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέδειξε
διὰ πειραμάτων δακτυλικῶν ὅτι τὸ *μανδύλιον* χρησιμεύει
μόνον εἰς τοὺς ταμβακίζοντας.

πρὸς Δεληγιάννην ἐπὶ τοῦ βήματος ἄνευ σουμάδας, πρὸς
Ἀντωνιάδην ἄνευ ποιητικοῦ βραβείου, πρὸς Παράσχον ἄνευ
Ἀναστασοπούλου, πρὸς ὑπάλληλον τοῦ Ἑλλ. Κράτους ἄνευ
κλοπῆς, πρὸς Ὁθέλλον ἄνευ τῆς Δεσδαϊμόνας, πρὸς ἀρχιεπί-
σκοπον ἄνευ ἐπαρχίας, πρὸς Αὐγερινὸν ἐγγαμον, πρὸς παρ-
θένον ἄνευ ὀνείρου, πρὸς Μανσόλαν ἄνευ Γαλλικοῦ θεάτρου,
πρὸς Μιστριώτην ἄνευ τοῦ Σαριπόλου καὶ πρὸς Σαρίπολον
ἄνευ τοῦ Μιστριώτου. Τί ἄλλο ὁμοίᾳζε τὸ χθεσινὸν φάλη-
ρον; Πρὸς αὐλικὸν ἄνευ μειδιάματος, πρὸς ἐθνικὸν δάνειον
ἄνευ ὁμογενοῦς, πρὸς ἀρχαιότητα ἀνούρητον, πρὸς Παπαμι-
χαλόπουλον ἄνευ βουλευμάτων, πρὸς Ἰκωβάτον πωγωνο-
φόρον, πρὸς λέσχην ἄνευ χαρτοπαιγνίου, πρὸς Δελιγιάννην
ἄνευ παρασῆμων, καὶ πρὸς Λομβάρδον ἄνευ ταπακέρας, πρὸς
Ζάκυνθον ἄνευ Λομβάρδου, πρὸς Παρασκευαίδην ἄνευ τοῦ Σι-
δηροδρόμου. Τέλος αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ εὐρτάζοντος πλη-
θους ἤρξαντο μειοῦμεναι· καὶ πρῶτος ὁ ἥλιος φιλοφρονέ-
στερον τοῦ τελετάρχου φερόμενος, ἤρξατο κλίνων πρὸς τὴν
δύσιν· τὸ πλῆθος ἐπίσης ἤρξατο ἀραιούμενον καὶ ὁ πόθος
τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐμψυχούμενος καὶ
ὑπὸ τῆς κοπώσεως ἐπιβαλλόμενος κατέλαβεν αἴφνης πᾶν-
τας καὶ πάσας. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Φαλήρου εἶ-
ναι δυσχερέστερον ἢ τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Πεκίνου· καὶ ἔβλε-
πες λοιπὸν κυρίους καὶ κυρίας εἰς βαθεῖαν φάλαγγα παρα-
τεταγμένας, ὅπως ὁρμήσωσι κατὰ τῶν βαγωνίων, καὶ ἤρ-

χετο ἡ ἔφοδος μετὰ τὸν τελευταῖον συριγμόν.

Κ' ἤκουες πλάταγον μυῶνων

κ' ἤκουες σύγκρουσιν ποδῶν

κ' ἤκουες σύρραξιν Κοκκῶνων

καὶ ἐκσφενδόνισμα παιδιῶν.

Ἐκεῖ σύζυγος ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως
καὶ μήτηρ ἀπὸ τοῦ τέκνου καὶ ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς
καὶ ἐτελεῖτο τοιαύτη μίξις φύλων, οἷαν μόλις ὁ Σατανᾶς
ἠδύνατο νὰ σχεδιάσῃ. Τότε δὲ νύδθηκε νὰ ἐπιφανῇ καὶ ἡ
κεφαλὴ τοῦ τελετάρχου ὑπεράνω γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν
καπέλλων, οἰκτείρουσα μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ δεινο-
παθήματα τοῦ πλῆθους, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστημένη
καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἡθικὴν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως
καὶ διὰ τὴν πώλησιν εἰσιτηρίων, ὧν πρό μικροῦ εἶχε ὑπο-
λογίσει τὸν ἀριθμόν. Ὁ ἥλιος ἔδυσε πρό πολλοῦ καὶ ἡ-
μεῖς ἐμένομεν εἰσέτι ἐν Φαλήρῳ, μετρῶντες τὰ κύματα καὶ
ἀκούοντες τὸ παρήγορον ἄσμα τῶν κελαδούντων βατράχων,
οἵτινες ἕτερον ἡμᾶς ἄνευ πληρωμῆς, διότι δὲν ἦσαν ὑ-
πάλληλοι τῆς εταιρίας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδη-
ροδρόμου.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΑΓΙΑ.

Σαρακοστή αγία, καλῶς μᾶς ἤλθες πάλι,
 Ἐξω τὸ τόσο γλέντι, ἢ τρέλλα, τὸ μεθύσι,
 Ἡσύχασε τὴ φούρια, τῆς Ἀποκριᾶς τὴ ζάλη,
 Κι' ἡ χάρις σου ἀμέσως τὸ ζήτημα ἄς λύσῃ.
 Σαρακοστή αγία, δός μας καμπόσο νοῦ,
 Κι' ἐμπρὸς μας ἄς ἀνοίξουν ἡ πόρταις τ' οὐρανοῦ.

Ἡ ῥέβαις, τὰ φασόλια, τὰ σκόρδα, τὰ ῥεβίθια
 Ἄς δυναμώσουν ὄλων τ' ἀδύνατα κορμιὰ,
 Θάρρος, φωτιά ἄς χύσουν μέσ' ὅσων Ῥωμηῶν τὰ γήθημα
 Νὰ φάνε μὲ τὰ δόντια τοὺς Τούρκους μονομιὰ.
 Σαρακοστή αγία, βοήθησέ μας σὺ
 Τὸν ἐνδοξο Σουλτάνο νὰ κάμουμε τουρσί.

Σαρακοστή αγία, κάθε Ῥωμηὸς πολίτης
 Ὅσο ἐλεός σου τρέχει μὲ δάκρυα ὅσα μάτια . . .
 Ἄς κόψῃ σὲ μιὰ ὥρα τὸν Βίσμαρκ μνηιγγίτις,
 Ν' ἀφήσουν πιά οἱ Τούρκοι τὰ τόσα των γεινάτια.
 Σαρακοστή αγία, κόψε σὲ μια στιγμή
 Τοὺς μισητοὺς ἐχθροὺς μας καὶ τὸν Βαρθελεμύ.

Ἐμπρὸς, διπλαῖς μετάνοις μ' εὐλάβεια μεγάλη,
 Ἄς ἦναι τὸ φαγεῖ μας ξερό ψωμί κι' ἐλῆα,
 Τὸ στῆθος ἄς κτυποῦμε, τὸ κούφιο μας κεφάλι,
 Κι' ἄς σέρνουμε ἀπ' τὴ ρίζα μὲ λύσσα τὰ μαλλιά.
 Σαρακοστή αγία, ἐλέησον ἡμᾶς
 Καὶ σύμβολον πολέμου ἄς ἦν ὁ ταραμάς.

Χριστέ καὶ Παναγία, Ἀγγέλοι κι' Ἀποστόλοι,
 Ἡ χάρις σας ἡ θεία σ' ἐμᾶς ἄς κατεβῇ.
 Ἄς στραβωθοῦν οἱ Τούρκοι σὲ μιὰ ἡμέρα ὅλοι,
 Νὰ κάμουμε γιουρούσι ὅσους Τούρκους σὰν στραβοί.
 Σαρακοστή αγία, ὁ νεῖός μας βασιληᾶς
 Ὅσα Γλάννινα νὰ φάῃ τ' ἀρνὶ τῆς Πασχαλιᾶς.

Ἀλλοιῶς τὸ ζήτημά μας κατήφορο ἂν πάρῃ,
 Ἄν ὁ Χαμίτ δὲν δώσῃ τοῦλάχιστο τὴν Κρήτη,
 Πετοῦμε τοῦ Θεοῦ μας τὸ κάθε συναζάρι
 Καὶ πιάνουμε τὸ θεῖο Κοράνι τοῦ Προφήτη.
 Σαρακοστή αγία, ποῦ ὅλους βοηθεῖς,
 Βοήθα μας, ἀλλέως τουρκεύουμε εὐθύς.

Souris

III

ὦ Κούλουμα ! ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι ποῖαν ἐντύπωσιν ἀφή-
 νατε εἰς τὴν ψυχὴν μου ὀλίγα ἔτη πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῇ ἐν
 Ἑλλάδι ὁ σιδηρόδρομος· ἐνθυμοῦμαι τοὺς ζωγραφικοὺς λό-
 φους τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ μέχρι τοῦ λόφου
 τοῦ Ἀεροσκοπείου, λάμποντας ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ἡλίου ἑα-
 ρινοῦ, καὶ τὸν λαόν, τὸν ἀληθῆ λαόν, μυρμηκιοῦντα ἐπ' αὐ-
 τῶν δίκην ἀστέρων καὶ ἀστερισμῶν· ἐνθυμοῦμαι τὸ ἄσμα
 τῆς φλογέρας καὶ τὸν βαρὺν τοῦ τυμπάνου κρότον ἐντὸς
 τοῦ ἐλευθέρου διαστήματος καὶ τὰς φαιδράς φωνὰς καὶ
 τᾶσμάτα καὶ τὰς παρακελεύσεις τῶν μικροπωλητῶν καὶ
 τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν ἀγοραστῶν καὶ τὰ παίγνια καὶ
 τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν καὶ τοὺς κλάδους τῶν ἐλαίων καὶ
 δαφνῶν καὶ τὰς σπονδὰς τοῦ ρητινίτου καὶ τὰ αἶβοι καὶ τὰ
 ὦφ ! ὦφ ! καὶ καταρῶμαι ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς Παρασκευαί-
 δας τῆς γῆς. Ὅλίγον εἰσέτι ἂν ἐκπολιτισθῶσι, κατεστρά-
 φησαν τὰ Κούλουμα, συμφώνως πρὸς τὰς πάλαι ἐγκυκλίους
 τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἥτις τὰ Κούλουμα θεωρεῖ ἐορτὴν τῆς αἰ-
 ρέσεως τῶν Ἀρμενίων καὶ ὄχι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Μή-

πως συνώμοσεν ὁ κ. Παρασκευαΐδης μετὰ τοῦ Μητροπολίτου
 Ἀθηνῶν ; ἢ μήπως συνώμοσε μετὰ τῆς Ἀρμενικῆς φυλῆς ;
 Μυστήριον. Ἀλλ' ἐὰν τὰ Κούλουμα εἶναι εὐπρόσδεκτα ἐν
 τῷ παραδείσῳ, ὁ κ. Παρασκευαΐδης θὰ μείνῃ μετὰ θάνατον
 ἀναμφιβόλως ἄλιος καὶ τυμπανίας πρὸς ποινὴν τῶσαν
 τυμπάνων, ὧν ἐστέρησεν ἡμᾶς. Καὶ πόσων ἄλλων πραγμά-
 των δὲν ἐστέρησεν ἡμᾶς ; Οἱ ὠραιότεροι καὶ σπανιώτεροι
 ὀφθαλμοὶ τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες ἀπαξ ἢ δις μόνον κατ' ἐνι-
 αὐτὸν βλέπουσι τὸν ἥλιον, ἀνέτειλον ἐνταῦθα, παρὰ τὰς
 στήλας τοῦ Ὀλυμπίου καὶ παρὰ τὸ Στάδιον καὶ ἐπὶ τῶν
 λόφων τῶν Νυμφῶν ἢ τοῦ Φιλοπάππου· ἐνταῦθα περιήγοντο
 κνημοφεγγηδὸν τὰ καλῶς κατεργασμένα ὑπὸ τοῦ σαρώ-
 θρου καὶ τῆς σκάφης σώματα, αἱ ποικιλώτεραι ἐνδυμασίαι
 καὶ οἱ συρροὶ πάντων τῶν αἰώνων καὶ αἱ στολαὶ πασῶν
 τῶν φυλῶν καὶ οἱ παραδοξότεροι συνδυασμοὶ τῆς ἀρχαίας τε
 καὶ τῆς νέας φιλαρεσκίας. ὦ βλαχοπούλαι τὰς ὁποίας
 ἐστερήθη, ὦ νησιώτισσαι τὰς ὁποίας δὲν εἶδον, ὦ φεσφό-
 ραι καὶ φουντοκαμαρωμέναι τῶν Ἀθηνῶν δέσποναι, τὰς
 ὁποίας δὲν ἐθαύμασα, ὦ καλλιζῶνοι καὶ χρυσοῦφασμένοι καὶ
 σειρηνοδρίθουσαι καὶ ἐρυθρομάνδηλοι καὶ γαλανολαιμόδετοι

ΒΟΥΛΗ.

Συνεδρίασις Τρίτης

Ἡ ὄψις τῶν βουλευτῶν φαίνεται νυσταλέα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐξωδηκότες, εἰς δὲ τὰς κινήσεις τῶν διαβλέπει τις τὰς ἐκ τοῦ δυσπέπτου βεβαίως τῶν—κατὰ Δούκαν—*φυσάλλων* ἐνοχλήσεις τοῦ στομάχου τῶν. Ἐπὶ τῶν γραφειδίων τῶν μᾶς σταματᾷ τὸ βλέμμα ὡραῖον χρῶμα κιτρίνου, ὡς τὸ κομβολόγιον τοῦ Κουμουνδούρου, χάρτου πρωτοφανές, διότι συνήθως εἰς τὰς ἐκτυπώσεις τῶν νομοσχεδίων ἐγένετο χρῆσις τοῦ κυανοῦ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμ' ἀποδίδομεν εἰς τὴν τύχην, διότι δὲν πιστεύομεν ὁ κ. Κουμουνδούρος νὰ συνέλθῃ τὴν ἰδέαν νὰ τὰ περάσῃ ὅλα ἀπὸ τὸ κομβολόγι του. Οὐχ ἦττον ὁμῶς ἡμεῖς θὰ τὰ ἠθέλομεν ὅλα, καθὼς τὸ μανδύλι τοῦ Δομβάρδου, κόκκινα διὰ τε τὸ πολεμικὸν καὶ παιγνιώδες ἅμα τῆς ἐκφράσεως.

* *

Τὸν κ. Κρεστενίτην ἐξετιμήσαμεν εἰπόντα ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῶσιν ὅλαι αἱ ἀπαλλαγαὶ καὶ ἐξαιρέσεις· ἐπρόκειτο δὲ καὶ πάλιν περὶ παραπόνων στρατολογικῶν—διότι ἀφοῦ συνεκλήθη ἡ ἐφεδρεία, τὸ ἔθνος πλέον θεωρεῖται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν.

* *

Πρὸς εὐχαρίστησιν δὲ τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς παράγκας τῆς πρῶν πρωτοφυλακῆς θὰ φέρεται καὶ εἰς τὰς δέλτους τῶν πρακτικῶν τῆς βουλῆς, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἴσως ἐλεγειακὴ ἢ ὅσον ἐν ταῖς στήλαις τῆς, διότι χάρις τῷ κ. Ἀθ. Πετιμεζᾷ ἡ κατεδάφισις τῆς ἐγένετο καὶ αὕτη ἀντικείμενον κοινοβουλευτικῆς συζητήσεως, καθ' ἣν ὁ Τρακατράκας ἤναψε κ' ἐβρόντησεν, ἴσως διὰ νὰ καλύψῃ τὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐκάμαμεν διὰ τὴν ἀνεξήγητον προχθὲς σιωπὴν του. Εὐτυχῶς ὁμῶς ὁ κ. Πετσάλης τὸν ἀπεστόμωσε μὲ ἐν ἀφελέστατον αἰεῖσαι γελοῖος, ὅπερ ἀληθῶς ὡς τορπίλλη Οὐτχάουττ τὸν ἔκαψε καὶ ἀφοῦ πρὸς

καὶ ἰωδοεπωμιδωφοροῦσαι Κυρίαί, αἵτινες δὲν ὁμιλεῖτε μὲν γαλλιστὶ καὶ ἴσως φεῦ! μὴδὲ ἑλληνιστὶ, ἀλλὰ γνωρίζετε κάλλιον τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίης, συγγνώμην ζητῶ παρὰ τῆς ὑμετέρας λεπτότητος διὰ τὴν ἀνήκουστον ἀκαλασθησίαν μου τοῦ νὰ μεταβῶ εἰς Φίληρον. Ἠπατήθην, ἐπιδόθην καὶ τὸν προδότην γνωρίζετε. Δὲν εἶδον φεῦ! ἐφέτος, πολίτιδες τοῦ μαγειρείου καὶ τοῦ πλυντηρίου, μετὰ πόσης ἡδονῆς φιλαρεσκέυσθε, μετὰ πόσης κομψότητος ἀλαζονεύεσθε, μετὰ πόσης χάριτος ἀπομύττεσθε. Ἀλλ' ἐάν, ὡς ἐκμαγεῖα τῶν χρωμάτων πάντων καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν ζωηροτάτων καὶ ἀμιγροτάτων, ἐάν καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος προτιμήσω ὑμῶν τὸν Παρασκευαῖδην, νὰ μὴ ἴδω πλέον τὸ σάφωθρόν σας πολυπραγμονοῦν ἐντὸς τοῦ ὁματίου μου, ἀλλὰ νὰ ἀποθάνω ὀλοκαύτωμα τῶν ψύλλων καὶ τῶν κορεῶν.

Χεσμές ὁ Ἰμδριος.

στιγμὴν τὸν εἶδομεν ἐρυθρωθέντα, ὡς ἀστακὸν ζεματισμένον, ἔκτοτε ἐγένετο μελαγχολικὸς, ὡς τὸν Μεσσηνέζην, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεγίνωσκεν ἀπὸ τοῦ βήματος μακροσκελεστάτην περὶ τοῦ πολέμου τῶν Μποῦαρς ἀνταπόκρισιν τοῦ «Χρόνου», ἵνα καταδείξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς συστάσεως γυμνασίων σκοποβολῆς. Κατόπιν τὸν εἶδομεν παίζοντα κομβολόγιον, ὅπερ πιστεύομεν νὰ τῷ ἐχάρισεν ὁ Κουμουνδούρος, διότι παραδόξως παρατηρήσαμεν ὅτι δὲν ἔφερεν τοιοῦτον.

* *

Ἀλλ' ὅτι αἱ ἀπόκρως οὐσιωδῶς ἐπὶ τῶν βουλευτῶν μας ἐπέδρασαν, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πλὴν τῆς ἐπὶ τὸ φαιδρότερον ἀλλοιώσεως τοῦ Μεσσηνέζην, εἶδομεν τὸν Οἰκονόμον (θαυμαστὸν) νεανικευόμενον μὲ τὸν μύστακά του, τὸν Δεληγιάννην ψυχρὸν, ὡς μακαρόνια κατὰ τὴν καθαρὰν Δευτέραν, τὸν Φιλήμονα νωθρὸν, τὸν Ῥοντήρην ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ τὸν Ἀντίπαν φιλαρέσκως ἄγαν ἐπιδεικνύοντα τὰ ἐξ ἐρυθροφαιῶν τσόχας κομπᾶ του ὑποδήματα.

* *

Καὶ ἐν ἄλλο ἦν τὸ παράδοξον, ἡ ταχεῖα μετάβασις εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε ὁ Κουμουνδούρος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Τρικούπης, ὃν συνεχάρη ὁ κ. Σωτηρόπουλος διὰ τοῦ νεύματος εἰπόντα, ὅτι (ἐάν δὲν ἀναβάλλουν τὴν σύμβασιν περὶ τῶν «σκληροδρόμων») ὁ καιρὸς θὰ μᾶς λείψῃ, ὁ προϋπολογισμὸς δὲν θὰ τελειώσῃ καὶ τοῦτο θὰ ἦναι πρὸς ζημίαν τῆς κυβερνήσεως καὶ δυστυχῶς καὶ τοῦ τόπου. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν κατὰ τί δὲν θὰ ζημιωθῇ ὁ τόπος ἀπὸ προϋπολογισμὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφορτώθησαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παραγεμίσματα, ὅσα οὐδ' ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους δὲν θὰ εἶχον τὸν τόπον τῶν. Ἀλλ' ἴσως καὶ τοῦτο διὰ τὸν λόγον ὅτι, *καὶ ποῦναι τὰ πολλὰ ὡς εἶν'* καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα τείνουν νὰ καταπνίξουν ὀλόκληρον τὸν προϋπολογισμὸν. Ὅπως δὲ ποτε πρὸς εὐτυχίαν τοῦ τόπου ὁ Τρικούπης εἰσηκούσθη πρὸς θλίψιν τοῦ Φιλήμονος, ὅστις ἔτοιμον θὰ εἶχε πάλιν καμμίαν πρότασιν, ὡς ἐκείνη προχθὲς.

* *

Ἦρξατο δὲ ὁ προϋπολογισμὸς σήμερον μὲ προτάσεις χορηγημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα καλὴν θὰ ἦτο νὰ ἐγένετο τοῦλάχιστον ἓνας ἰδιαίτερος προϋπολογισμὸς ἢ καὶ ὑπουργεῖον ἐπὶ τούτῳ διὰ τὸ μεγάλιστον κηφηναργῖο τοῦ τόπου (!) Ἐπὶ τοιαύτης τινὸς προτάσεως ἐπ' ὀνόματι χήρας τινὸς Κουντουριώτου, ἐθαυμάσαμεν τὴν πολλὴν εὐλάβειαν τοῦ Φιλήμονος: αὐτὴν πρόκειται περὶ χήρας Κουντουριώτου δὲν εἶναι ἀνάγκη οὐδὲ δικαιολογίαν νὰ κούσωμεν. Δὲν γνωρίζομεν πόσας χήρας εἶχεν ὁ Κουντουριώτης, ἀλλ' ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς φαίνεται πολὺ νὰ ξιπάζηται ἀπὸ τὰ μεγάλα ὀνόματα· ἴσως διότι τοῦτο ἔχει καὶ αὐτὸς ὡς μόνην περιουσίαν του. Ἐν τούτοις γίνεται μακρὰ τραγελαφικὴ συζήτησις, καθ' ἣν καὶ ἡ παραμάναις εἶχον τὸ μέρος τῶν, μόνον δὲ οἱ Μποῦαρς δὲν ἀνεμίσθησαν, ἀντικατασταθέντες πιθανόν διὰ τῆς κ. Ῥοζοῦς, ἥτις μετὰ μακρὸν χρόνον εἶχε καὶ πάλιν σήμερον τὸν λόγον καὶ τὰ συχνὰ διὰ τοῦ μανδηλίου τῆς συγχαρητήρια πολὺ ἐκολάκευσαν τὸν κ. Τρικούπην. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος θέτει πέρας καὶ ἐδῶ ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει κλείσει τὴν θύραν πλέον εἰς τοὺς αἰτούντας, θέλει φράξῃ τὸ οὐς εἰς τοὺς παραπονουμένους.